

Najvyšší súd v trestnej veci proti R. Ď. a spol. pre zločin krádeže atď., zmätočnú sťažnosť obžalovaného J. K. odmietol, zmätočnú sťažnosť obžalovaného R. C. zamietol; z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti uvedeného v § 384, č. 6 tr. p. zrušil dotyčne mladistvého obvineného J. H. rozsudky oboch nižších súdov aj s hlavným a odvolacím hlavným pojednávaním a nariadil nové hlavné pojednávanie dotyčne tohoto obvineného pred súdom mládeže v T.

### Z d ô v o d o v :

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásili obvinený mladistvý J. H. a obžalovaný R. C. zmätočnú sťažnosť »z dôvodov vysokej výmery trestu« a obžalovaný J. K. »čo do vysokého trestu« s žiadosťou o sníženie trestu.

Dotyčne obvineného mladistvého J. H. nezabýval sa najvyšší súd uplatňovanou zmätočnosťou, lebo preskúmajúc trestnú vec, presvedčil sa, že sa tu vyskytuje dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 6 tr. p., ktorého v smysle posledného odstavca cit. paragrafu treba dbať vždy z úradnej povinnosti.

Mladistvý J. H., narodený 1. júna 1920, bol obvinený z krádeží spáchaných v dobe od 2. novembra 1934 do 24. novembra 1934, tedy spáchaných v dobe, kedy nedokonal 18. rok svojho veku. Ponevác však mladistvý spáchal trestné činy spoločne s osobami staršími než osemnásť rokov, proti ktorým bola podaná obžaloba, bolo v smysle § 41, odst. 2 zák. č. 48/1931 Sb. z. a n. konané spoločné hlavné pojednávanie pred riadnym súdom.

Podľa predpisu § 41, odst. 3 cit. zák., koná-li sa spoločné hlavné pojednávanie pred súdom príslušným pre osobu staršiu než osemnásť rokov, má byť, pokiaľ ide o mladistvého, užité ustanovení trestného poriadku, ale s úchytkami v tomto odstavci uvedenými. Podľa § 47, odst. 3 cit. zák. uvedeného v § 41, odst. 3 cit. zák. neľze pod zmätočnosťou konať hlavné pojednávanie v neprítomnosti obhájcu mladistvého a podľa § 44, odst. 2 cit. zák., nemá-li obhájcu, musí mu byť súdom ustanovený. Prítomnosť obhájcu mladistvého pri hlavnom pojednávaní bola tedy podľa zákona nezbytná. Tým, že súd prvej stolice konal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obhájcu mladistvého a na základe tohoto pojednávania vyniesol rozsudok, bola zavinená zmätočnosť podľa § 384, č. 6 tr. p. Ponevác vrchný súd tejto zmätočnosti nedbal, musel k nej prihliadnuť najvyšší súd.

Čís. 5659.

Ide o násilie proti orgánu vrchnosti v smysle § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914, trhal-li vinník z rúk orgánu vrchnosti osobu, voči ktorej onen orgán konal právny výkon svojho povolania.

(Rozh. zo dňa 7. júla 1936, Zm IV 306/36.)

Policační strážnici podľa úradného príkazu viedli A. P. na policačné riaditeľstvo. Obžalovaná M. K. išla najprv za nimi, cestou ich však predbehla a zastavila sa. Keď ju A. P. spatril, dal sa na útek smerom k nej. Strážnici ho však chytili a tu ho obžalovaná začala trhať z ich rúk; teprv na dôrazné vyzvanie policačných orgánov upustila od svojho odporu. Oba sudy nižších stolíc uznaly za to obžalovanú vinnou prečinom násilia proti orgánom vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť obžalovanej a jej obhájcu zčasti odmietol a zčasti zamietol.

### Z d ô v o d o v :

Na základe dôvodu zmätočnosti podľa čís. 1 a) § 385 tr. p. tvrdia sťažovatelia, že nemožno hovoriť o násilí, keď obžalovaná držala A. P., chcúc ho chrániť pred zatknutím, lebo najvyšší súd vo svojom rozhodnutí z 23. februára 1935, č. Zm IV 487/34 uznal, že nejde o násilie proti orgánu vrchnosti, uchopí-li obžalovaný osobu, ktorú chcel orgán vrchnosti odviesť na strážnicu, za ruku a ťahá ju, aby išla s ním (s obžalovaným).

Zmätočné sťažnosti sú však v tejto časti prevedené spôsobom neslučiteľným s ustanovením odst. 3. § 33 por. nov., lebo sťažovatelia nehľadia na skutkové zistenie vrchného súdu v jeho súhrne, ale vytrhujú z neho iba jednu časť a z tejto dovádzajú nedostatok náležitostí skutkovej podstaty. Podľa zistenia odvolacieho súdu uchopila obžalovaná A. P., keď ho policační inšpektori držali a predvádzali podľa daného im úradného rozkazu na policačné riaditeľstvo, a ťahala P. v úmysle, aby im ho z rúk vytrhla. Zmätočné sťažnosti, ktoré pomíjajú, že vytrhovanie P. sa stalo z rúk policačných orgánov a že tedy smerovalo proti ich fyzickej činnosti oproti inej osobe, ktorej činnosti obžalovaná svojou fyzickou činnosťou prekážala, sú prevedené v odpore s ustanovením odst. 3 § 33 por. nov. a boly ako zákonom vylúčené podľa odst. 3 § 434 tr. p. odmietnuté.

Pri tom najvyšší súd podotýka, že sťažovatelia sa mylne dovolávajú citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu (uverejneného v Právnom Obzore čís. 4—5 z roku 1936 na str. 74), lebo toto rozhodnutie výslovne konštatuje, že považuje síce v ňom opísanú činnosť obžalovaného za násilie, avšak nesmerujúce proti orgánu vrchnosti, pretože tento osobu odvádzanú nedržal vtedy, kedy ju obžalovaný uchopil za ruku a ťahal, aby išla s ním.

Čís. 5660.

Prekážanie spoločnému úradnému výkonu člena úradu a orgánu úradu (zák. čl. XL:1914), je jedným trestným činom, kvalifikovanie ktorého sa riadi podľa toho, kto bol hlavou tohoto úradného celku.

(Rozh. zo dňa 8. júla 1936, Zm III 390/36.)